

ЖУРНАЛІСТСЬКИЙ СЕМІНАР

23 і 24 жовтня в Кіровограді відбувся республіканський зональний журналістський семінар, в якому взяли участь секретарі обкомів ЛКСМУ, редактори і завідувачі відділами обласних молодіжних газет в Кримській, Одеській, Вінницькій, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській, Черкаській і Кіровоградській областях.

Учасники семінару розглянули питання роботи

молодіжних засобів масової інформації в умовах перебудови, обмінялися досвідом, намітили шляхи дальшого удосконалення діяльності молодіжних газет, підвищення їхнього авторитету серед комсомольців і молоді.

З доповіддю ЦК ЛКСМУ України «Про тенденції розвитку молодіжної преси республіки в сучасних умовах і завдання редакційних колективів обласних

молодіжних газет по мобілізації юнаків і дівчат на виконання рішень XX з'їзду ВЛКСМ і XXV з'їзду ЛКСМУ» виступив завідувач сектором преси ЦК комсомолу республіки В. Теремко.

Учасники семінару побували на Кіровоградському заводі «Гідросила», взяли участь у розмові за «круглим столом» з питань практичного розвитку ІНТМ, ролі в цьому комсомолу і молодіжної преси.

У міській дискотечі «Олімпія» Палацу культури імені Компанієцького було переглянуто тематичну програму «Простіть мене, або сповідь людини, яка втратила Батьківщину», організовано вечір-диспут з питань естетичного виховання молоді.

У роботі семінару взяли участь і виступили завідувачі відділом пропаганди і агітації Кіровоградського обкому Компартії України І. П. Оліфіренко, перший секретар обкому комсомолу П. Малий.

ПОПІД ЧВЕРТЬ ВІКУ СПІВРОБІТНИКИ ТА СТУДЕНТИ

нашого інституту підсприямовано займаються випахільницькою діяльністю

Кільком з них присвоєно звання «Кращий винахідник області» та «Винахідник СРСР», щорічно на республіканських виставках демонструються нові винаходи, розроблені КІСМІ.

Деякі розробки успішно використовуються в народному господарстві.



Володимира Пашенка, який працює над темою «Розробка самообслуговувального колеса транспортного засобу». Дмитра Пашенка і Олександра Василенка, які займаються удосконаленням двигунів надійності машини для морських судів. На розробку (Дмитро має їй п'ять, а Олександр — дві) експериментальних ряд апаратів, які майбутнім будуть застосовані як на заводах.

Дві людини, які Костянтин Кодратенко, Хлопець розробляє установку для вимірювання витрати палива двигуна.

ВИНАХОДИ... НА ПРИКОЛІ

Скажімо, більше мільйона карбонів економичного ефекту дає підприємствам використання апарату овочевих сіялок. Цей винахід належить доценту П. В. Сисолину. Чимало інших винаходів мають доценти В. М. Пестуню та В. І. Носенко.

У Держкомітет у справах винаходів та відкриттів ми щорічно подаємо близько двадцяти заявок отримуючи по 10—12 авторських свідоцтв. Деякі винаходи впроваджені у виробництво, багато об'єднань підприємств та конструкторських бюро нашої країни просять у нас креслення і документацію для виготовлення нових машин, механізмів.

На всіх кафедрах, де проводиться винахідницька робота, працює і молоді нашого інституту. Кілька співробітників у пошукову роботу включилися й студенти вузу. Так, майбутній інженер по експлуатації будівельно-дорожніх машин Юрій Малишків працював над темою «Розробка робочого органу мулової машини». Вже складено завдання на цей винахід, яку надіслано в Держкомітет у справах винаходів і відкриттів. Роботу над темою очолював завідувач кафедри будівельно-дорожніх машин доцент Г. Ю. Надольний. Впровадження винаходу у виробництво дасть змогу значно підвищити продуктивність праці робітників, які працюють на мулових машинах, покращити експлуатацію механізмів. До речі, у минулому році винахідники, які працюють на кафедрі будівельно-дорожніх машин вибороли першість в соціалістичному змаганні колективів вузу.

Цьому успіху сприяв і творчий запал студентів

Успішно працює на кафедрі будівельно-дорожніх машин і студентка Наталія Сисолина. Вона захопилася темою удосконалення внутрішньодвигунного апарату.

У нашому інституті добра традиція — це розробки певних тем, над якими працюють дослідники співробітники, викладачі студенти. І молоді, як правило, випробовують свої сили, які викладачі не можуть і повністю — це об'єднання будівельно-дорожніх фахівців, якщо певні розробки не знаходять практичного використання.

Підприємства області погано, а б сказати, неохоче йдуть на зустріч радіопалізаторам та винахідникам. Вони, як правило, падають доволі розглядають пропозиції, ще довше «ливають» документацію. А потім шукають причини, або відмовляються від роботи і таким чином позбавляють винахідників їх авторських прав у виробництві. Начебто один приклад. На багатьох підприємствах області є електродвигуни, обробка деталей яких розробив доцент В. І. Носенко. А от Кіровоградські заводи радіовиробів «Гідросила», «Друкмаш», ВО «Червона зірка» від впровадження цього винаходу у виробництво відмовилися.

Тому й не дивно, що часто-густо нашим винахідникам доводиться бігти за межами області, пропонує свою роботу, ніж на місці.

С. ШМАТ, завідувач кафедри сільськогосподарських машин КІСМУ.



Головний інженер кондитерської фабрики О. Б. Сорокін з двома коробками цукерок «Ятрань» проминув прохідну...

— Я ніс цукерки для однієї поважної людини, — спокійно заявив Олександр Борисович так, ніби це входило в його службові обов'язки. — Де взяв? Купував у «Ласунці»...

Що ж, можливо. Тільки тут ще одна неувязка: цукерки О. Б. Сорокін ніс з території фабрики. А згідно існуючих правил, ступаючи на територію фабрики, усякого роду солодку продукцію треба залишати у камері схову на прохідній.

Л. І. Філіпенко, товарознавець, у саморобному мішечку намагалась винести з фабрики 720 грамів цукерок «Футбольна».

— Чому винесла? Та вони в мене вже давно в столі лежали. — Іла потрошку, а тепер ось вирішила забрати...

Л. І. Філіпенко пробув навіть жартувати, коли почали складати протокол. І взагалі, поводилася себе незворушно. От тільки фотографуватись їй чомусь ніяк не хотілось. Та коли фотокореспондент зробив свою справу, Лідія Іванівна розсміялась:

— Чого взяла, та чого взяла! «Каждо гадость по себе сладость»!

А взагалі цукерки «Футбольна» на фабриці люблять. Ось розфасовиця цукеркового цеху Н. В. Гудимова не забула розфасувати 1,1 кілограма названої продукції у власну сумку. А Гребенчук до кілограма «Футбольної» вирішила прихопити ще й 1,1 кілограма цукрової пудри.

З почуттям власної гідності вийшов з прохідної старший інспектор відділу надзвір Іван Костянтинівич Смирнов. Але, уявивши членів рейдової, спиритичної шпакельної бригади фабрики. На якусь мить ми розгубилися, коли він несподівано упав на асфальт і заволав на всю вулицю: «Навдала біють!» Але швидко зрозуміли, що І. Смирнов просто добре засвоїв «уроки» Пам'ятки інженера і директора фабрики. Зупинившись переконати. Цього тільки й чекав Іван Костянтинівич. «Інгальді» рвучко підхопився і з'явився спринтерською змій за огорою найближчого кооперативу. А трафесми його виявилася фляж-

на з 1,4 кілограмами згущеного молока.

Можливо, І. К. Смирнов, набравши галасу, дбав не тільки про себе. Так чи інакше, але рух через прохідну загадково припинявся. Зате, що коїлось у службових приміщеннях! Вони нагадували розтривожений вулиці! У столах було знайдено чимало солодощів. Деякі нерішуче згадували «Ласунку», але, коли після ретельного огляду робочого місця вдавалось знайти продукцію, яку в «Ласунці» не купиш (скажімо, «згущенку» у фляжках або спиртову есенцію), тільки й того, що ніяк-вони.

Чергова на прохідній Валентина Семенівна Долженко, знаходить тисячу причин, аби пояснити безпорядок. Окремі з них, втім, заслуговують на увагу. Крім того, догляду на прохідній немає, ворота, через які в'їжджають машини, не механізовані, і т. ін.

— А кого ви сьогодні заїмали?

Валентина Семенівна зморщує очі. Дійсно, всі ці незручності, про які вона говорила, не можуть виправдати того, що сьогодні вона не затримала жодного несуну.

На це запитання не відповідала і О. Б. Сорокін. Не радив він нам і навіть звертатися до «проектантистів» фабрики на чолі з Ольгою Андреевою («боюсь, що ніяких рейдів вони не проводили»). Не в курсі головний інженер і про те, скільки затримано на гарячому у цьому році, кварталі, місяці. Поради звернутися до юриста-консультанта Л. О. Омельчук, яка є головою ради профспілки порушень.

— Цього року затримано 25 несунів... — сказала Любов Олексіївна.

Негусто. Наша рейдова бригада тільки протягом години зафіксувала більше десяти порушень.

Рейдова бригада: С. САВЧУК, В. УРСУЛОВ — працівники відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності Ленінського РВРС. А. БЕЗТАКА, С. БОНДАРЕНКО, В. ГРИБ (фото) — спеціалісти «Молодого комуніст».



Постфактум

Одразу після рейду і перед виходом цього матеріалу у світ до редакції телефонували. Дзвонили поважні люди, серед них — керівники окремих установ і організацій обласного центру. «Цукеркові» люди, підключивши усі свої знайомства, намагались вплинути на долю публікації. Багато з них, хто дзвонив, після короткої розмови розумів: він просить за людей, нечестих на руку. Але й були такі (здебільшого ті, хто не називав себе), які сердито: ну навіщо виславляти напоказ те, про що всі знають, навіть кидали тіню на чесних (?) і працівників людей.

Склався враження, що презент для деякого на те-матичній конференції принциповий.

Виявляється, «які знають», що кондитерська фабрика стала каменем спотикання для чесних і працьовитих людей? Ну якщо всі знають, то хай усі й починають. Почитають і зрозуміють: на кондитерській фабриці треба щось рішуче міняти.

ВІТРИЛА

сторінка для старшокласників

№ 6 (35)

ХОЧУ ЛИСТУВАТИСЯ

Шановні старшокласники! У вересневому випуску «Вітриль» ми повідомили, що відновлюємо рубрику «Хочу листуватися», але з такою умовою, щоб це було листування за інтересами. За місяць в газету надійшло чимало листів, в яких зазначені лише адреси.

Ось, наприклад, який лист надійшов нам з Гайворонського району: «Пишуть вам дві учениці восьмого класу Оксана й Олена. В одному з номерів газети описувалось, як діалог листування з хлопцями. Ми вас дуже просимо: надрукуйте нам дві адреси хлопців віком від 14 до 16 років». І вказують свої адреси.

Подібних листів чимало. В них жодного слова про свої вподобання, захоплення, смаки, інтереси. «Вітриль» нагадує — таких адрес ми друкувати не будемо.

Але є старшокласники, які правильно зрозуміли умови листування. Ось один з них:

«У нашій школі проводяться багато вікторин, конкурсів, вечорів відпочинку на різні теми. В класі ми часто влаштовуємо також гострі дискусії з проблем життя сучасної молоді. Хотілось би знати,

як це організовують в інших школах області, аби й собі перейняти досвід.

Ще додаю, що мені 15 років. Маю чимало власних захоплень. З радістю поділюсь ними з тим, хто відгукнеться на мою адресу:

317552, Новоархангельський район, село Копенкувате, вулиця Шкільна, 43, Самілюк Алла.

Друкуємо ще один лист: «Навчаюсь я у восьмому класі. Люблю слухати й розповідати різні цікаві й дотепні історії. Колекційною листівки, поштової марки. А ще маю потаємну мрію: аступити після закінчення школи до морського училища. Думаю, що знайдуться мої ровесники, які поділяться думками щодо моїх захоплень, підкажуть — як здійснити свою мрію. Щиро дякуватиму їм.

Моя адреса: 317510, селище Добровеличківка, вулиця Кірова, 122, квартира 5, Труш Олена.

Сподіваюсь, що Алла й Олена знайдуть собі друзів. А іншим старшокласникам, які хочуть записати листування, радимо повідомити про це «Вітрилю». Враховуючи, звичайно, зауваження в сьогоднішній публікації.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

У минулому випуску «Вітриль» статтю «Своє мово — чувай!» розпочато розмову про болючу проблему сьогоднішнього дня, зневажливе ставлення до рідної мови в школах. Газета вже опублікувала відгук читачів Е. Босої і А. Корінь («МН» за 7 і 17 жовтня). Сьогодні «Вітриль» продовжує розмову.

В УМОВАХ перебування, яну, образно кажучи, називаю сонцеюсною революцією сучасності, повнозвучно ставляться питання, вирішення яких забезпечить прогрес в усіх сферах суспільного життя. Як учителя мене особливо хвилюють ті проблеми, від розв'язання яких залежатиме повноцінне формування соціалістичної духовності громадян Країни Рад. Ми вже звикли тичинівським «чуттям єдиної родини» характеризувати інтернаціоналізм радянської людини, ро-

білша школярів, і з часом зрозуміли: кожен українець, хто умириває у собі мову свого народу — зростає свій постріл в одне з крил нашої духовності, посприяє утвердженню диспропорції в галузі національно-російської двомовності. Уявляючи собі народ, який повинен добре володіти російською та українською мовами, в образі птаха з двома крилами, не можна не сказати, що він в своїй уяві постає в такому польоті, коли україномовне крило дуже і дуже провисає.

З особливою повагою ставлюся до тих школярів, які розуміють сутність свого інтернаціоналістського обличчя. Як зараз пам'ятаю Олексія Кузьміна. Росіянин, він довго жив у Казані. За кілька років навчання в Кіровограді не пропустив жодного мого уроку. А коли як командир юнармейського загону СШ № 17 виступав по обласному радію, то записав свій виступ українською мовою на плівку і взяв її як свідчення своєї любові до братньої мови у Казані, де після закінчення десятиріччя вступив до вищого військового інженерного училища.

Менше року навчався янині в СШ № 13 Ігор Барсунов. До приїзду на Україну навчався в Афганістані та Узбекистані. Перше, що зробили батьки, поселившись у Кіровограді, — купили «Нобелар» Т. Г. Шевченка. На їхню думку, ця книга допоможе зрозуміти душу українського народу, його ге-

ворити, але зрозуміти ті істини, що інтернаціоналізм виключає космополітизм — не хочуть. «Не хочемо забивати паморіки своїм дітям, — говорять вони, — розв'язати важку програму хоч за рахунок вивчення української мови і літератури». А то ще й думають: нехай учитель-предметник переживає за долю рідної мови. Та хіба доля української мови повинна хвилювати тільки фахівця? Хіба би нагадавши думку великого психолога людської душі Ф. Достоєвського, який писав: «Не маючи ж своєї мови, він, природно, схоплює уривки думок і почуттів усіх навчальних, розум його, так би мовити, збавується загрозою в якусь бурду з нього виходить міжднародний недоумок з коротенькими недовершеними ідейками, з тупою прямолинійністю судження».

Думаю, що саме ота «бурда», яка збавується хвилями нігілізму в серцях кожного, хто штучно забуває рідну мову, зневажає культуру свого народу, часто штовхає до низькопробних зразків західної культури, примітивного музичного шумовиння, «мимомордистів». Віро, що тільки переорієнтація космополітичної цілі, у народжуючи любов і повагу до рідного слова, історії народу, можна виховувати такий щит краси, який захистить душу наших співвітчизників від асфальтового, низького, лицейного.

Як звернення до нашої совісті сприймаю виступи Б. Куманського, В. Бондаря, Е. Босої, А. Корінь, В. Панченко, П. Ключака, Ю. Камінського на сторінках рокоградської преси й «Молодого комунар» з плачами Лаврентієвського.

В КАЮКОВ, вчитель української мови і літератури СШ № 13, відмінник народної освіти УРСР.

М. Кіровоград.

БАРВИ ОСЕНІ

Два дні в Перегонівській середній школі в фойє красувались, принаблило зашували всі, букети квітів. Успіх свята квітів перевершили всі сподівання. Кожної перерви, особливо після уроків, поминали творчістю своєю і товаришів казалися учні.

Різноманітність композицій і барв створювало враження клясового відпочинку. А сам конкурс дозволів юним любителю

квітів виявити свої художні здібності: оранжування квітів, був для багатьох свого роду відкриттям прекрасного. Здавалось, наче це не рукотворна краса, а вигадки самої природи.

Журі, до якого ввійшли члени ради дружини Саша Піакуль, комітету комсомолу Сергій Корчменюк та учком Віталій Шпелі, разом із вчителями, бібліотекарем і старшою піонержатою, неслуго було визначити переможців. Кожен клас представив на виставку від 5 до 8 букетів. Перше місце поділили два класи 4-А (букет «Полум'я Жовтня», «15 республик, 15 сестер — це Теніш створений СРСР») і 7-й («Пам'ятник Ділі

ПОШТА «ВІТРИЛЬ»

Карастояновий», «Квітне моя Батьківщина»).

Високо оцінило журі художні смаки, технічну майстерність авторів, уміння в оранжуванні втілювати образ задуманої теми.

Друге місце — за 6-А класом, третє — одразу за трьома — 5-А, 5-Б і 8-Б. Відзначено також букети 6-Б, Копурк показав, що учні небайдужі до прекрасного. А те, що свято проведено серед осені, то це дало можливість дітям показати свою кмітливість і винахідливість. Адже квітів нині набагато менше, ніж на початку осені.

М. ЧУБ, вчитель с. Перегонівка, Голованіський район.

НАШ КЛАСНИЙ КЕРІВНИК

Хочемо сказати добре слово про нашу вчительку. Здається нам, що її люблять не тільки в нашому класі, а й в усій школі. Ім'я її — Валентина Мойсіївна Волкова.

Багато років працює вона у школі, багато виконала розумних і чесних громадян. З четвертого й по десятій клас викладає в нас Валенти-

на Мойсіївна російську мову й літературу. Всі роки вона ще й класний керівник. Чудовий керівник.

Іноді здається, що й нахвалитись вона не вміє, чи бодай підвищити голос. Завжди спокійна, ввічлива. Чесна в своїх словах, чесна і в оцінці наших знань.

А як цікаво слухати її

уроки! Валентина Мойсіївна може зацікавити навіть найбайдужішого учня. Коли вона розповідає про та чи інший твір літератури, то в нас складається враження, наче вона брала участь в написанні чи в подіях, про які йде мова.

Учні 10-Б класу середньої школи № 8 м. Світловодськ.

ТЕАГОГІЧНІ РОЗДУМИ

Р АДЯНСЬКА школа. Вона дає юним глибокі знання, які будуть так потрібні у великому житті. Вона гартує їхні руни, прищеплює любов до праці, бо тільки працьовиті зможуть скорочувати вершини, зуміють долати труднощі. Вона виховує любов до Вітчизни. Бо тільки той, хто любить її, хто не жаліє сил для неї, може з повним правом називатись громадянином.

І в час перебудови, в час реформи радянської школи на всю широчінь постає ще одне важливе завдання — спільно із сім'єю, з громадськістю виховувати в учнів любов, шану до революції, до Великого Жовтня, до ветеранів Жовтня, до всього того, що має безпосереднє відношення до початку нової ери у житті нашого народу.

Але чи завжди буває так? Не можна змовчати про те, що болить мені. Ми згадуємо тих людей. Але нерідко скоро й забуваємо. На урочистих зібраннях, у святі ніччемо до себе, підносимо їхні імена, пов'язуємо червоні галстуки, а в звичайні будні оминаємо і їхню хатину, і їхній город.

Скажу й про інше, не менш важливе. Трапляється й таке, що запрошуємо на свята, на урочисті лінійки щоразу одних і тих же. Забуваючи, що всі вони — бабусі й дідуся — у свій час (хто

активним учасником колентивізації, був учасником Великої Вітчизняної війни, післявоєнної відбудови... Майже пізнісінько у партії Леніна.

В школі знають про це, друкують з Грозулом... Однак знову хочеться зауважити: у кожній школі є стінки. На них, як правило, лише портрети, фотографії воїнів Радянської Армії, що у 1941—1945 роках захищали Вітчизну.

Бійців революції, Жовтня живих уже майже немає. Та є їхні рідні, в кого зберігаються фотографії. Треба у школах зробити стінди учасників громадянської війни, своїх земляків, які громилі колачківців і донікінців, петлюрівців і австро-німецьких окупантів, штур-

ПОШАНУЙМО ТУЮ СЛАВУ!



З приводу цього хочеться поділитися своїм досвідом, досвідом товаришів, зауваженнями й побажаннями. На живих ноніретних прикладах.

більше, хто менше) робили велику спільну справу. Пошануймо тую славу кожного з них...

Цікавий і дуже потрібний почин зробила комсомолка, старша піонержато Панчківської середньої школи Наталка Флоринська. Разом з піонерами взяла на облік всіх ветеранів, учасників громадянської, Вітчизняної, а також їхніх переможних подвигів. Записуючи ці історії у спеціальні альбому, записували б і в пам'ятники, і в меморіальні таблиці, і в будівлі, і в парках, і в вулицях, і в школах, і в вузлах, і в містах, і в селах, і в районах, і в областях, і в країні, і в світі.

А заодно зробимо ще одну добру справу. Глибше з уст рідних, знайомих, їхніх друзів, однокласників, розповіді про кожного учасника Жовтня, Вітчизняної, про їхні переможні подвиги. Записуючи ці історії у спеціальні альбому, записували б і в пам'ятники, і в меморіальні таблиці, і в будівлі, і в парках, і в вулицях, і в школах, і в вузлах, і в містах, і в селах, і в районах, і в областях, і в країні, і в світі.

Тему для цього малюнка «Вітриль» запропонувала кіровоградка Т. КИСЕЛЬОВА.

Малюнок О. БОСОГО.



архіварію повідомляє

ЩО...

З 27 по 31
ЖОВТНЯ
1987 року

Гласта виходить в піяторси,
четпер суботу

Друкарня імені І. М. Димитрова
видавництва

«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.